

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΚΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕΡ. ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ.

“Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε,

Εὐλαβεῖς ἱερεῖς,

Εὐσεβές ἐκκλησίασμα,

Ἡ κατά τήν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ταύτης πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Καισαρείας κυροῦ Βασιλείου ἐνέβαλε εἰς τήν ψυχὴν τῶν μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος θλίψιν βαθεῖαν. Ταύτην ἐν τῇ πίστει τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως καὶ τῇ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου ὑπερέβημεν καὶ συνήχθημεν εἰς τό ἱερὸν τοῦτο παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης, ἵνα τό χρέος ἡμῶν τό Ἀγιοταφίτικόν ἐπιτελέσωμεν, τῆς προσευχῆς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ κατευοδόσεως αὐτοῦ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ πρὸς οὐρανόν.

Εὐρισκόμενοι ἐνώπιον τοῦ πολιοῦ, σεβαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ἀναλογιζόμεθα ὡς εἰκός «τί τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν μυστήριον; «πῶς ὁ κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθεὶς ἄνθρωπος, ὁμοιώθη τῇ φθορᾷ»; Ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ὑπομιμνησκόμεθα, καθ’ ὃ μέτρῳ γινόμεθα ἐπιλήσμονες, περί τῆς παροδικότητος τῆς ζωῆς ταύτης καὶ πάσης ἐν αὐτῇ ματαίας κοσμικῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας.

Πολλῷ μᾶλλον ὅμως ἀναμιμνησκόμεθα τό γεγονός ὅτι «ἄνθρωπός λεγόμενος Ἰησοῦς» μετέσχεν ὅλων τῶν ἀμέμπτων ἀνθρωπείων παθῶν ἡμῶν μετέσχεν ἔτι καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ὃ τοῦ παραδόξου θαύματος, καὶ διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς καὶ κατέστησεν ἡμᾶς δυνατούς εἰς τὴν ἐνατένισιν καὶ ὑπέρβασιν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, «θάνατος ἡμῶν οὐκέτι κυριεύει».

Ἐν τῷ πνεύματι οὖν τοῦ χαροποῦ Ὁρθοδόξου πένθους προπέμπομεν τόν ἀγαπητόν καὶ σεβαστόν ἀδελφόν ἡμῶν ὑπομιμνησκοντες εἰς ἑαυτούς καὶ εἰς πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν ἐξόδιον αὐτοῦ ἀκολουθίαν, ὅτι οὗτος, καθὼς οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀγιοταφίτῶν, προσῆλθε λίαν νεαρός ἐκ τῆς ἐνδόξου γενετείας αὐτοῦ τῆς πόλεως τοῦ Ἀργους καὶ προσέγραψεν καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτόν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα. Ἐμαθητεύθη παρὰ τῷ Γέροντι αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτῃ Παλλαδίῳ, Γέροντι Ἀρχιγραμματεῖ τοῦ Πατριαρχείου. Ἀποφοιτήσας τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τοῦ Πατριαρχείου, ἐξέμαθεν ἄριστα τὴν Ἀγγλικὴν εἰς τό ἐν Σιών Ἀγγλικῷ σχολείῳ

Cobat. Ἐσπούδασε τήν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας εἰς τό Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἐπανελθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀπέβη εἰς ἓκ τῶν στενοτέρων συνεργατῶν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου ὡς Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς ἐπὶ εἰκοσαετίαν. Ὑπηρέτησεν ἐν συνεχείᾳ ὡς Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος. Ἀντεπροσώπευσε τό Πατριαρχεῖον εἰς πλεῖστα συνέδρια καὶ πλείστας ἀποστολάς.

Ἐγκρατὴς τοῦ Ἑλλήνος λόγου διὰ τήν διοικητικὴν διακονίαν αὐτοῦ εἰς τήν Ἀρχιγραμματείαν, διεκρίνετο διὰ τήν ἱερατικὴν καὶ ἀρχιερατικὴν ἱεροπρέπειαν αὐτοῦ κατὰ τὰς θείας ἀκολουθίας καὶ λειτουργίας. Προικισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ στεντορείας φωνῆς ἔτερπε δι' αὐτῆς τὰς ἀκοάς τῶν Ἀγιοταφитῶν καὶ τῶν πιστῶν εἰς τὰς ἀκολουθίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τὰς ὁποίας ἀνελλιπῶς καθ' ἡμέραν μοναχικῶ καὶ αγιοταφитικῶ τῷ τρόπῳ παρηκολούθει.

Ταῦτα πάντα καὶ ὅσα τήν προσοχὴν ἡμῶν ὡς ἀτελῶν διέφυγε, χρεωστικῶς ἀναφέρομεν ἐν τῇ ἐξοδίῳ ἀκολουθίᾳ ταύτῃ, προεξαρχομένη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ παρακαλοῦμεν τὸν ἐλεήμονα Κύριον ἡμῶν, ὅπως ἐν τῇ δικαιοκρίσειᾳ Αὐτοῦ τῇ νικωμένῃ ὑπὸ τῆς φιλευσπλαγχνίας Αὐτοῦ ἐπίδῃ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ παρίδῃ ὅσα ὡς ἄνθρωπος ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἡμαρτε καὶ κατατάξῃ αὐτόν ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ τῶν ὁσίων καὶ δικαίων καὶ ἀξιοῖ αὐτόν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ παραμυθητικοῦ φωτός τοῦ προσώπου Αὐτοῦ. Ἀμήν. Γένοιτο”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.